

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE

A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ
PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923

Uniunea Generală a Vânătorilor din România

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923
SUB ÎNALTA PROTECȚIE A M. S. REGEI
SEDIUL: STR. GENERAL CÂR. TELB No. 9 bis. — BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRATIE:

ÎNALȚI PREȘEDINȚI DE ONOARE:

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI și A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

PREȘEDINȚI DE ONOARE:

A. MOCSONYI, GH. NEDICI și N. RACOTA

PREȘEDINTE:

CONST. I. C. BRĂTIANU

VICE- PREȘEDINȚI:

Dr. I. COSTINESCU, G-ral G. GÂRLEȘTEANU, C. P. GEORGESCU, I. POP, GH. SCHINA
și ALEX. VASILKO

SECRETAR GENERAL:

Colonel ALEXANDRU DIMITRESCU

MEMBRII CONSILIERI:

General E. BALIF, Dr. I. BEJAN, Dr. EUG. BOTEZAT, I. BRĂTESCU-VOINEȘTI, GR. CARP,
Căpitan EUGEN CĂLUGĂRU, SIMION COMÂRZAN, CORNEL CRĂCIUNESCU, M. DRĂCEA,
HORIA LAZĂR, DIONISIE LINȚIA, N. MANTU, G-ral G. MANU, Prof. Dr. MEȚIANU, Colonel
ALEX. MICU, VALER NEGRILĂ, L. OANEA, PETRE IOAN, Dr. PHILIPOVICZ, G. PLAGINO,
Maior C. ROSETTI BĂLĂNESCU, G-ral SAMSONOVICI, N. SĂULESCU, Maior SCHNEIDER,
SNYDER R., Dr. L. SCUPIEVSKI, V. V. ȘTEFAN, I. STOICHIȚIA, S. TIPEI, Dr. G. UDRISCHI,
A. VOLOSCIUC, E. WITTING.

JURIUL ARBITRAL ȘI DE CONTENCIOS:

CORNEL CRĂCIUNESCU, LAURENȚIU OANEA, IONEL POP, GH. SCHINA, V. V. ȘTEFAN

COMITETUL DE REDACȚIE AL REVISTEI:

Dr. COSTINESCU, M. DRĂCEA, C. P. GEORGESCU, PETRE IOAN, GH. PLAGINO, IONEL
POP, Maior C. ROSETTI-BĂLĂNESCU, N. SĂULESCU, GH. SCHINA

CENSORI:

CAȚAFANI V., ȘTEFĂNESCU G., GOLESCU G. A., PĂNOIU ILIE, NEDELCU G.

CONTRIBUTII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la

„Revista Vânătorilor“ în plus și odată pentru totdeauna o taxă
de înscriere în sumă de Lei 200.—

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100
înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la „REVISTA VÂNĂTORILOR” de
400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru.

Abonamentul la „REVISTA VÂNĂTORILOR” este obligatoriu pentru toți membrii „UNIUNEI”

**Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din
întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.**

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

Corespondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărite de
timbre legale, rămân fără răspuns.

Orele de primire la Uniune: În toate zilele de lucru dela 9—1 și 4—6

Revista Vânătorilor

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNATORILOR DIN ROMÂNIA

SEDIUL UNIUNEI: STR. GEN. TELL 9 bis. — TELEFON AUTOMAT 2-51-58

Congresul de vânătoare din Varna

de ROBERT MURAT

În ziua de 6 August 1933 s'a ținut la Varna al XIII-lea congres al Uniunii Generale a Vânătorilor din Bulgaria.

Pe țărmurile mării, în localitatea pe care cu drept cuvânt bulgarii o numesc perla Mării Negre, s'au adunat vânătorii din toate unghiurile țării, împreună cu oficialitățile și oaspeții străini, pentru a-și sărbători birasla și a-și rânduiri trebile.

Participând împreună cu delegația românească la serbările care s'au dat, am avut ocazia să constat, sprijinul puternic de care se bucură mișcarea vânătoarească în Bulgaria, din partea guvernului și a tuturor autorităților, precum și din partea marelui public.

Mișcarea vânătoarească este o mișcare națională, vânătorii sunt socoli și organizația de vânătoare este în fruntea tuturor organizațiilor sportive.

Pentru a se putea pricepe mai bine rostul acestui congres, care de altfel este anual, este necesar să dau câteva relațiuni asupra organizării vânătoarei din Bulgaria.

Organizarea vânătoarei este făcută pe baze largi democratice. Vânatul este comunizat, adică aparține tuturor vânătorilor, care sunt înscrși într-o societate de vânătoare și deci făcând parte din Uniunea Generală. Fiecare vânător care posedă permisul de vânătoare și de armă, poate vâna în ori ce parte a țării așa că inițiativa particulară nu se poate desvolta și nici nu există.

În fiecare capitală de județ există o societate de vânătoare, care se administrează de un consiliu compus dintr'un președinte, un vicepreședinte, un secretar și 4 membrii consilieri.

În fiecare localitate de la țară, unde se găsesc cel puțin 50 vânători, se poate înființa o societate pusă sub tutela societății din capitala județului și al căru, președinte de drept este președintele acesteia. Aceste

societăți filiale, sunt obligate a executa toate dispozițiile date de societatea din capitală, referitoare în special la măsurile de pază și de protecție a vânatului.

Toate societățile județene cu filialele lor de la țară, formează Uniunea Generală a Vânătorilor din Bulgaria, cu sediul în Sofia.

Pentru alegerea consiliului de administrație al Uniunii, precum și pentru reglementarea tuturor chestiunilor de ordin general vânătoresc, se ține în fiecare an un congres, care decide în acelaș timp localitatea unde se va ține congresul următor. Astfel anul acesta s'a ținut congresul la Varna, care a decis ca congresul următor din 1934 să se țină la Rodope.

Serbarea congresului.

Înainte de deschiderea congresului și de începerea lucrărilor s'a organizat o serbare, cu tot fastul și pompa adecvată importanței pe care o dau bulgarii mișcării vânătoarești.

În ziua de 6 August orele 9, în fața Mitropoliei, într'un pavilion împodobit cu verdeață și cu flori, s'a oficiat un serviciu religios de clerul mitropolitan în frunte cu I. P. S. ANDREI, Mitropolit de Varna, I. P. S. MIHAIL, Mitropolitul de Rusciuc și I. P. S. PAVEL, Mitropolit de Stara Zagorița.

Pe lângă toate organizațiile vânătoarești, ai cărei membrii erau îmbrăcați în uniforme de vânătoare și purtau drapelele respective, la acest serviciu și la toate cele ce au mai urmat, au participat și domnii:

MURAVIEFF	Ministrul Agriculturii
DIMOFF	Ministrul Lucrărilor Publice
GHERGHINOFF	Ministrul de Interne
BOIGIEFF	Ministrul Instrucției Publice
SANCEFF	Subsecretar la Externe

GENERALUL PINTEFF CRUM Comandantul Garnizoanei
Varna

PANAIT PANAIOTO Primarul oraşului

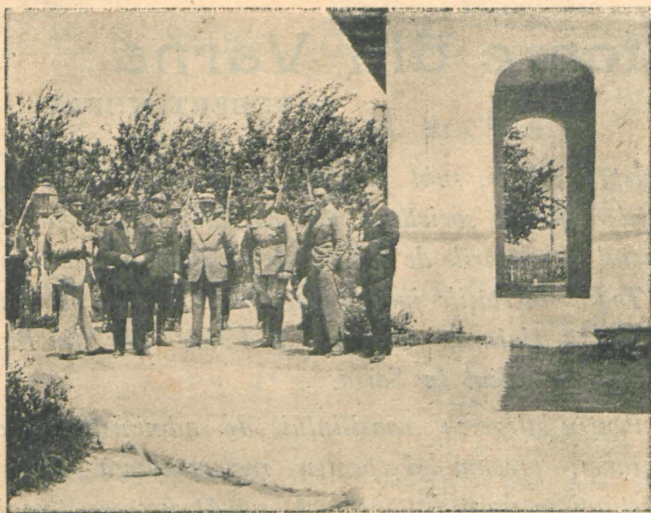
GHEORGHE DASCALOFF Prefectul Judeţului

Delegaţia românească în frunte cu d-l N. SĂULESCU, Directorul general al Vânătoarei,

Delegaţia Jugoslavă în frunte cu d-l DR. STOICI, preşedintele Uniunii Jugoslave,

Delegaţia Ungară în frunte cu d-l Conte SANDOR de KISH

Delegaţia Turcă

Echipa românească în momentul când trece frontiera.

Contele de ADIX secretarul Uniunii Internaţionale de vânătoare cu sediul în Paris, precum şi toţi deputaţii de Varna şi foarte mulţi deputaţi din alte judeţe, însoţiţi de un public numeros.

După oficierea serviciului religios muzica militară a intonat imnurile regal, naţional şi VÂNĂTORESC bulgare şi imnurile naţionale străine ale statelor reprezentate prin delegaţii.

În urmă s'a format un impunător cortegiu din reprezentanţii tuturor societăţilor de vânătoare, după cum am arătat mai sus, toţi fiind în uniforma de vânătoare şi cu drapelele respective, în frunte cu miniştrii, deputaţii, reprezentanţii autorităţilor şi ai Uniunii Vânătorilor şi cu delegaţii străini.

În sunetele fanfarei militare, cortegiul a defilat pe străzile mai importante din oraş, s'a îndreptat spre grădina publică situată pe ţărmul mării şi s'a oprit în faţa statuilor lui VASILE LEVSKI şi HRISTO BOTEFF cei doi mai revoluţionari bulgari, care au luptat şi au murit pentru emanciparea poporului de sub dominaţiunea turcilor.

S'au ținut discursuri inflăcărâte şi s'au depus coroane din partea Uniunii Vânătorilor din Bulgaria prin d-l Socaceff secretarul general al Uniunii şi din

partea Uniunii Vânătorilor din Jugoslavia prin d-l Dr. Stoici preşedintele Uniunii.

Despre aceşti doi mari revoluţionari mi s'au povestit următoarele: au luptat făcând propagandă în ţară şi formând bande de comitagii pe teritoriul ţării româneşti, cu care treceau pe teritoriul bulgar şi atacau autorităţile turceşti, întreţinându-şi fiind moralmente şi materialmente de Ion Brătianu, a cărui nume a rămas scris cu litere de aur în istoria poporului bulgar.

VASILE LEVSKI a fost diacon şi lepădând baina bisericească a pornit din sat în sat şi din oraş în oraş, ascunzându-se sub diferite nume şi sub diferite costume, ca să aprindă în popor dubul revoluţionar. A fost prins de turci şi spânzurat la Sofia în anul 1876.

HRISTO BOTEFF poet şi revoluţionar, a scris poezii şi cântece naţionale, prin care s'a ridicat la înălţimea de ideolog al revoluţiei bulgare. Dintre multele lui scrieri a rămas celebru şi gravat în inima poporului următorul cuplet:

„Cel ce moare pentru patrie
„Nu moare ci trăeşte,
„Alături de spiritul şi aspiraţiune naţiei sale“.

A fost ucis la Volu în Balcani, după o luptă crâncenă cu inamicul turc.

Cu aceasta s'a terminat prima parte a serbărilor, după care toată lumea a fost invitată la o gustare la cazinoul de pe ţărmul mării, unde s'au complectat prezentările, s'au schimbat amabilităţi, s'au legat prietenii şi s'a dat curs liber sentimentelor adevărate vânătoareşti, într'un val de prietenie sinceră şi de dragoste camaraderească reciprocă.

Lucrările congresului.

În ziua de 7 August au început lucrările congresului, care au avut un caracter pur particular şi de administraţie interioară.

Înainte de a se trece la ordinea zilei a urmat o solemnitate într'o sală de teatru unde au fost convocaţi toţi congresiştii şi delegaţiile străine.

D-l Cancio Milanoff fost ministru ales preşedinte al congresului deschide şedinţa, urând bun venit celor prezenţi şi mulţumind tuturor, care au venit să contribuie la sărbătorirea acestor importante evenimente vânătoareşti, după care dă cuvântul d-lui Muravieff ministru al agriculturii.

D-l Ministru Muravieff printr'o cuvântare calduroasă, în care şi-a relevat talentul său oratoric, aduce laude organizaţiei şi întregii societăţi vânătoareşti din Bulgaria, care prin disciplină şi înţelegerea rostului

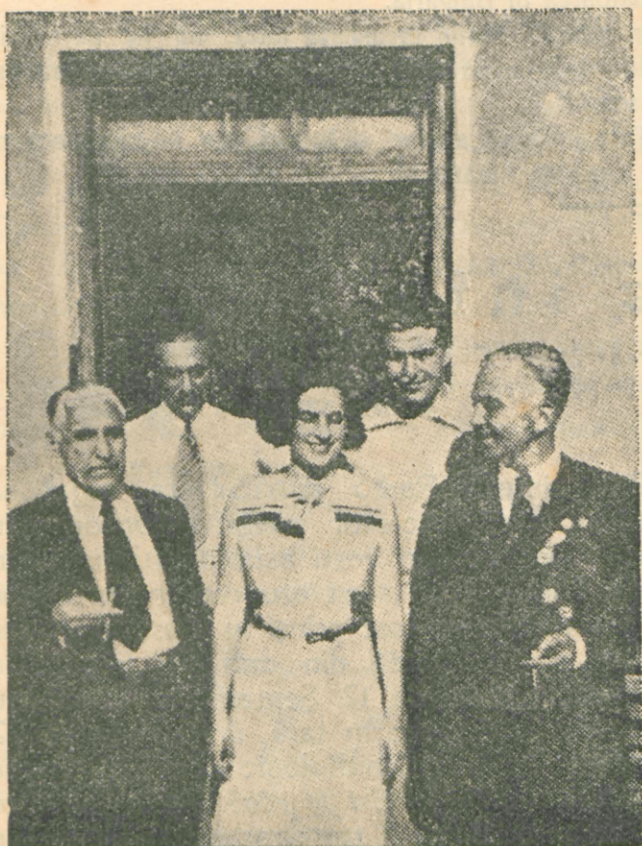
Pe echipe I.	Jucoslavii cu	170 puncte
II.	Bulgarii cu	154 „
III.	Românii cu	139 „

La porumbei vii :

Premiul I.	Manole Stroici	român	cu	9/10
„	II. Serbivoi Vartunski	jugoslav	cu	10/12
„	III. Marin Butculescu	român	cu	9/12

Pe echipe: trăgătorii fiind eliminați rând pe rând după două greșuri, au reușit a trage:

I.	românii	26 porumbei
II.	jugoslavii	16 „
III.	bulgarii	9 „

Simpaticea soție a D-lui Butculescu în mijlocul echipei românești

La glonte :

Premiul I.	Contele Sanador de Kish	ungur	cu	34 p.
„	II. Serbivoi Vartunski	jugoslav	cu	32 p.
„	III. Gh. Ilieff	bulgar	cu	32 p.

Astfel concursul internațional s'a terminat în ziua de 9 August orele 10. după care au mai urmat tragerile naționale între membrii Uniunii.

Pentru încununarea succesului obținut și pentru despărțire, la ora 13 a avut loc un banchet general la restaurantul Grozd, cu care ocazie am constatat, că dacă bulgarii sunt buni organizatori în treburile vânătorești, știu să fie și galanți când trebuie. În adevăr ca un omagiu adus sexului frumos, au invitat pe grațioasa doamnă Butculescu să prezideze masa, așezând între generalul președinte și ministrul agriculturii

Menuul bine întocmit și vinurile bune care l'au stropit au contribuit la sporirea bunei dispoziții care a domnit tot timpul și în anumite colțuri au văzut, că această dispoziție a ajuns la entuziasm.

După terminarea banchetului și rostirea câtorva toasturi s'au împărțit câștigătorilor premiile în bani și obiecte, oferindu-se pe deasupra câte o medalie comemorativă și câte o diplomă, în aplauzele asistenței și în sunetele fanfarei militare.

Cu aceasta s'au terminat serbările și ne-am despărțit, echipa noastră părăsind Varna cu inima plină de mulțumire și cu cele mai frumoase amintiri.

Generalități asupra vânătoarei :

Dacă vânatul, este comunizat, dacă fiecare vânător are dreptul pe baza permisului, să vâneze ori unde pe teritoriul țării, dacă pe un anumit teritoriu nu este un anumit stăpân, care având interes personal să îngrijească și să asigure înmulțirea vânatului, cu drept cuvânt m'am întrebat, cum de se mai găsește vânat în această țară.

Explicația mi-a fost dată de d-l Dr. Costa Constantinof, președintele societății din Rusciuc.

D-sa mi-a spus, că fiecare societate are raionul său de îngrijire a vânatului. Că este datoare a l' hrăni mai ales în timpul erilor grele, a pune păzitori și a supraveghea aplicarea cu strictețe a dispozițiilor legii vânatului, și după cum societățile din capitalele de județ, sunt obligate a executa dispozițiunile Uniunii Generale din Sofia, tot astfel societățile de la țară, sunt obligate a executa dispozițiile societății din capitala județului.

Sanctiunea contra acelor care nu se supun, este excluderea din societate și prin urmare de la dreptul de vânat pe timp de 5 ani, și toți se supun, pentru că această sancțiune se aplică cu strictețe.

O altă măsură pentru protejarea vânatului, este dispoziția, că un vânător nu are dreptul să împuște la o eșire pe teren mai mult de doi epuri și 10 potârniche că nu are voie să vâneze în fiecare zi și că nu are dreptul să facă comerț cu vânatul.

Campionul Bulgar în momentul tirului la talere.

(Este de notat că trăgătorul epolează pe stânga din pricina unui defect la ochiul drept).

Controlul îl fac însuși vânătorii între ei și sancțiunea este aceeași, eliminare pe 5 ani, atât pentru cel care comite infracțiunea cât și pentru acel care o tăinuște.

Vânătoriile la păduri că bățiași pentru vânatul util sunt interzise și nu sunt admise decât pentru distrugerea aceluia răpitor, vulpi, lupi, etc.

În fine pentru conservarea vânatului se mai fac rezerve, care sunt de două feluri:

Rezerve permanente, sunt trei de acestea în Balcani unde nu se vânează niciodată și unde se crește vânatul care servește și la colonizări, cerbi lopatari, fazani, etc.

Rezerve temporare, înființate în anumite regiuni de fiecare societate, pe timp de trei ani, la expirarea cărui termen acele terenuri sunt puse la dispoziția vânătorilor, făcându-se rezerva în altă parte, iarăși pe un period de trei ani.

Vânătoarea se deschide la 15 August pentru toate speciile de vânat și se închide la 30 Ianuarie pentru mamifere și la 15 Aprilie pentru păseri.

Permisul de vânătoare costă 2000 leva și cel de

armă 300 leva, pentru vânătorii izolați care nu sunt înregimentați în societăți.

În schimb însă membrii societăților se bucură de mari avantagii: Astfel societatea se îngrijește să le procure permisul anual de vânătoare și de armă să le plătească cotizația la casa de ajutor pentru înmormântare, să le trimită o revistă de vânătoare și un jurnal și toate aceste pentru suma de 320 leva pe an.

Aci se vede sprijinul puternic pe care-l dă statul organizațiilor de vânătoare, care astfel se pot desvolta în voie și de pe urma căror indirect profită și vânatul.

La noi este încurajată inițiativa particulară, singura care poate crea domenii cu vânat supraabundent, dar care nu este la îndemâna tuturor și nu cadrează cu spiritul democratic, pe baza căruia este organizată vânătoarea în Bulgaria.

În schimb, statul încasează totul, nu ne dă nimic, iar noi privim impasibili, ca și cum nu ne-ar interesa de loc.

Totuși zic că e bine și la noi, dar nu știu dacă nu am avea de învățat ceva, dela vecinii noștri.

Cine ne poate informa ?

de SILVIA SPIESS

Conducătoarea Secției Ornithologice a
Oficiului Vânătorilor Regale Sibiu.

A sosit toamna din nou ! Cu toții am văzut căldurile de berze ce trec în sborul lor de migrațiune dela Nord peste țara noastră, spre zone mai calde. Le vedem venind în stoluri mai mici, vin însă și cu miile odată.

De unde vin, unde se duc ?

Berzele cari au fost inelate în locurile lor de clocit, fie că au fost împușcate, prinse sau găsite moarte în drumul lor de migrațiune, au permis constatarea unei (căi) linii precise de migrațiune.

Berzele Europei, cari pornesc din ținuturile dela estul râului Weser trec în sbor peste Balcani, Asia Mică, până în colțul de Sud al Africei, în timp ce exemplarele cari pornesc din ținuturile dela vest de Weser trec peste Spania și Sahara ajungând tot în colțul sudic al Africei.

Cine le arată drumul ? Ce anume le face ca ele să urmeze o anumită cale ?

Mai mulți ani de-a rândul au fost inelați în Prusia orientală pui de barză, luați din cuiburi și crescuți apoi la stațiunea Ornithologică dela Rositten.

După ce se termină, în toamnă, migrația berzelor, se puneau în libertate și puii lor din captivitate cari sburau neinfluențați de nici o altă barză, urmând unui instinct înăscut, aceeași linie de migrație spre Sud și Sud-Est.

Prin ziare și Radio publicul era rugat să observe sborul acestor păsări și aproape în fiecare oră veneau vești asupra drumului lor. Și din România au sosit atuncea informațiuni.

Anul acesta au fost prinși în Prusia orientală 247 de pui de barză, din cari vor fi puse în libertate, la data de 12 Septembrie, când nu mai sunt alte berze în țară, un număr de 92 piese, din centrul Ornithologic Rositten, Prusia orientală, adică *la Est de râul Weser*. Celelalte 125 de piese au fost transportate la Essen (pe Rhin) și vor fi puse aici în libertate, adică *la Vest de Weser*, în aceeași zi.

Este vorba să aflăm dacă aceste ultime berze, ascultând de un instinct înăscut, vor sbura spre Sud ori Sud-Est, sau dacă vor lua direcția berzelor originare din acel ținut și vor urma linia de migrațiune spre Sud-Vest, adică peste Spania.

Cu siguranță că vor trece și prin România o parte din berzele de încercare și de aceea rugăm insistent ca orice observație precisă să fie adresată *Secției Ornithologice a Oficiului Vânătorilor Regale, Sibiu*.

Fie care barză de încercare este inelată la ambele picioare, iar pânțelele va fi vopsit cu o culoare vie, astfel încât să fie vizibilă și în sbor.

Așa dar, vă rugăm să nu uitați, ca dela 12 Septembrie înainte să observați sborul berzelor.

Colonizarea Fazanului

de ING. C. CEAUȘU

[ncercări pentru colonizarea fazanului în veciul Regat s'au făcut și înainte de război; așa că, spre a stabili un adevăr, acea idee nu poate fi revendicată exclusiv de generația postbelică.

Natural că după marele război, ideea colonizării fazanului, datorat multiplelor experimentări și încercări reușite în Ardeal cum și campaniei de popularizare dusă de noua generație, — a depășit limita cercului strâmt în care era cunoscută, devenind familiară marelui mase vânătoarești.

După informațiunile mele, care vor fi poate incomplete, cunosc patru încercări de asemenea colonizări și anume: Fazaneria Regală din pădurea statului Movileni Județul Tecuci, pendinte de ocolul silvic Furceni; Fazaneria proprietatea Negropontes, Comuna Iveshti, Județul Tecuci; Fazaneria Crissoveloni din Ghidigeni, Județul Tutova și Fazaneria Regală Segarcea (Dolj).

Nu cunosc prea multe date asupra acestor încercări; dar după informațiunile ce dețin, creșterea în aceste fazanerii se făcea în voliere, — fazanii ajunși la maturitate fiind lăsați în libertate.

La venirea războiului și odată cu intrarea Rușilor în Moldova, volierele au fost distruse când parte din fazanii din voliere s'au refugiat în pădurile apropiate.

Majoritatea fazanilor creșcuți în fazaneria Regală și în aceea a proprietății Negropontes ca și acei fugiți din voliere sau refugiat și stabilit în desișurile de nepătruns a Luncii Siretului, din dreptul comunelor: Suraia și Nămolosa (Putna). Aci, deși fără cea mai elementară îngrijire și urmărire cu îndârjire de populația locală și răpitoare s'au putut vâna fazani până în 1928.

Acest fapt demonstrează suficient avantajele de climă și hrană ce prezintă pădurile depe lângă apele Moldovei, — prin excelență Siretul și Prutul, — și justifică credem preferințele inițiatorilor colonizărilor dinainte de război pentru aceste locuri, față de câmpiile Munteniei.

Intr'adevăr, malul stâng, înalt al Siretului ferește lunca de violența Crivățului, — ceea ce se poate spune pentru toate văile Moldovei, — iar desișurile de Hypopobaia, Tamari, Rosa canina, Prunus spinosa, etc. încărcate cu Hummulus, oferă fazanului un adăpost ideal și o hrană suficientă și variată.

Nu tot același lucru se poate spune despre pădurile din câmpia Munteniei, unde actualmente se găsesc cele

mai multe fazanerii și unde variațiunile de temperatură sunt maxime, — crivățul fiind la el acasă. Remarc toate acestea, intrucât nu trebuie uitat că fazanul se găsește la noi mult sub optimul lui climateric.

Imi pun întrebarea dacă pentru clima noastră nu care cumva este necesar să se creeze, prin adaptare, o varietate specifică?! Și dacă pentru primele încercări nu sunt mai bune, regiunile mai adăpostite de crivăț și deci cu o climă mai puțin excesiv continentală?!... Sudul Dobrogei, Oltenia și Văile Moldovei nu ar fi mai proprii primelor încercări?! Frumosele rezultate căpătate la fazaneria din Segarcea Dolj justifică deasemeni observația noastră.

Dar nu acesta este scopul prezentului articol și de aceea trec la subiect, lăsând pentru un articol viitor problema aceasta. Tema propusă este pericolul ce prezintă, pentru încercările izolate, vecinătatea unor terenuri neîngrijite și mai ales a unor vecini (arendasi sau proprietari) neînțelegători sau răuvoitori.

Intr'adevăr, în afara de condițiunile de climă, la colonizare trebuie să asigurăm fazanului o suficientă rază, pentru ca tendința lui de emigrare să stingherească cât mai puțin reușita operei noastre.

Ori cât ar fi de bogat terenul nostru și orcari ar fi mijloacele întrebuintate de noi pentru anihilarea acestei tendințe, ea tot va avea loc, mai cu seamă în timpul împerecherei; iar fâșiile de porumb, grâu, mei etc. oferind în timpul verei un ogor nesfârșit de hrană variată și bogată, îl va atrage mai mult decât micile noastre ogoare din interiorul păduri; momindu-l treptat, treptat spre locuri cât mai depărtate. Natural că toamna târziu, după strângerea recoltei și mai ales la primele zăpezi, fazanul va căuta să vină la adăpostul de hrană; dar se pune întrebarea dacă va mai ajunge la adăpost, dat fiind că în tot acest timp a rămas la discreția răpitoarelor din terenurile inconjurătoare neîngrijite și mai ales a lăcomiei și lipsei de înțelegere a omului.

Cbiar dacă am arenda de jur înpiejur pe o rază oarecare terenurile de cultură ale locuitorilor (și aceasta, datorat grijei ce o duc cei interesați, sau din lipsă de mijloace, nu totdeauna o putem face tot nu am soluționat problema.

Ca dovadă că singurile mijloace naturale, ca adăpost și hrană nu sunt suficiente, fără o pază serioasă și o rațională exploatare, stau cele expuse mai sus asupra luncii Siretului unde, cu toată bogăția tere-

nului și cu toată desimea adăposturilor, fazanul a trebuit să cedeze acțiunii răpitoarelor și inversunetei urmăriri a omului.

Decizia Ministerială dela Jurnal No. 13547/923 soluționează în parte această problemă, când oprește vânatoarea fazanilor în veciul regat și Basarabia; permițând vânatoarea cocoșilor numai în vederea păstrării proporției între sexe, pe bază de autorizație specială din partea Ministerului și numai acelor care au făcut colonizări. Pe deplin îndreptățită găsim justificarea referatului care cere aplicarea acestei măsuri în scopul înlăturării acțiunii dăunătoare a unor vecini răuvoitori, lacomi.

Dat fiind însă mijloacele de aplicare de care dispunem, nu ne prea facem iluzii asupra rezultatelor acestor opreliști.

Pe de altă parte, terenurile noastre străbătute de lunci și bălți, cu vegetație luxuriantă, constituie un tot atât de prielnic mediu pentru dezvoltarea răpitoarelor — iar faptul că măsurile de distrugerea răpitoarelor, se limitează pur și simplu la vânătorile cu bătaiași, — când tributul este plătit tot de sârmanul epuraș, vânatul răpitor știind să se salveze sistematic, — face ca răpitoarele să se găsească într'un număr covârșitor.

Omul deci, a cărui activitate dăunătoare, putem spune, lasă în umbră acțiunea răpitoarelor, răpitoarele cu păr și pene și mai ales imensele stoluri de ciori și cărduri de coțofane, ca și miile de câini vagabonzi, ce acoperă și străbat terenurile — ne dau un tablou real, dar și o perspectivă destul de sumbră pentru aceste încercări de colonizare.

Natural că toate acestea s'ar putea înlătura, prin o coordonare și o sistematizare a tuturor acestor încercări. Cum însă nu avem mijloace prin care să forțăm pe toți arendașii și vânătorii să-și impue o conștiință cinstită vânătorească, — măsurile noastre de poliție și ocrotire constituind în cel mai bun caz paleative, îi revine Ministerului sarcina de a vedea că aceste încercări să nu fie sortite dintr'un început pieirci.

Pentru asigurarea reușitei acestor încercări propunem următoarele:

1. Treptat cu semnalarea încercărilor de coloni-

zare, acele regiuni cari îndeplinesc condițiunile de climă și sol și formează continuitate, să fie declarate ca centre de colonizare.

2. Toate contractele de arendare pentru pădurile statului sau comunale și chiar pentru terenurile comunale, situate în interiorul acestor centre, să se arendeze numai sub clauza colonizării de fazani, sau să se depună pe seama ministerului o sumă minimă, specificată în contract, proporțional cu importanța și întinderea terenurilor, — arendașului rămânându-i numai sarcina distrugerii răpitoarelor.

Pentru garantarea executării acestor clauze se vor fixa garanții egale cu sumele destinate prin contract colonizării, garanții ce se vor confisca și utiliza în scopul colonizării în caz de neexecutare.

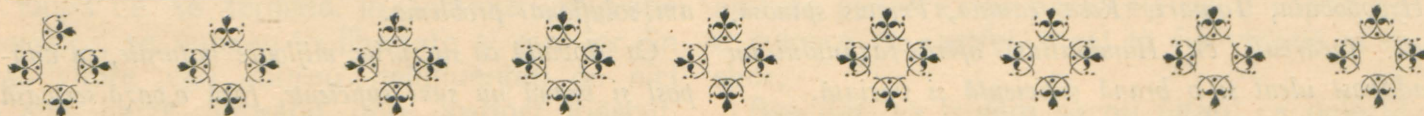
3. Comunele să fie obligate a da în arendă arendașului sau proprietarului pădurei, unde se face colonizarea, o fâșie de teren de jur împrejurul pădurii de cel puțin $1\frac{1}{2}$ km., în aceleași condițiuni în cari s'a făcut arendarea terenurilor comunale.

4. O acțiune comună de pază și distrugerea răpitoarelor și câinilor vagabonzi prin paznici cu școală plătiți de către toți arendașii terenurilor, sau trimiși din partea Ministerului.

5. Toate sumele realizate depuse pe seama ministerului sau realizate din contractele neexecutate, să fie destinate exclusiv acestui scop și numai acestei regiuni.

În modul acesta, fixându-se o rază suficient de mare unde fazanul emigrant va găsi ori când hrană și apărare, se poate spera într'un rezultat favorabil al încercărilor noastre. Aceste centre, în care nucleul îl formează fazaneriile bine îngrijite și dotate, ar juca rolul unor rezervoare și tot odată jocare de colonizare, cari ne-ar îndreptăți să putem întrezări fazanul ca un vânat local și aceasta într'un timp nu prea depărtat.

Prin obligația ce se impune vânătorului local de a contribui la cheltuielile de colonizare, îl transformăm dintr'un profitor într'un îndreptățit, ceea ce îl va lega și interesa direct, făcându-l să privească întreaga operă ca un rezultat al muncii sale. Și, natural, cu alți ochi vede și îngrijește omul de bunul său.

Vânătoare Regală în Banat

ASPECTUL VÂNĂTOAREI

FOTO BERMANN

Linia de bățiași care urmează la mică distanță pe vânători, răscolește o miriște de grâu

Anul acesta, vânătorile regale au fost inau- | care 600 potârnicchi și 103 prepelițe și porumbei. gurate în Banat în zilele de 9—11 Septembrie.

Succesul desăvârșit al acestei vânători se datorește tot încercatului șef al Serviciului Vânătoarei, care a știut să organizeze frumoasele terenuri dela Saravale și Tomnatec din Banat.

M. S. Regele a fost însoțit și la această vânătoare, ca în totdeauna, de Marele Voevod Mihai, iar oaspeții străini au fost Lord Mount Temple și Col. Philipi.

M. S. a binevoit a invita și pe D-nii : A. de Mocsonyi, Georges Plagino, Mareșal Ilasievici și N. Săulescu, Directorul General al Vânătoarei.

Vânătoarea a început în ziua de 9 Septembrie în teritoriul Saravale, în care zi s'a făcut un tablou de 300 piese, iar în zilele de 10 și 11 Septembrie pe teritoriul Tomnatec 400 piese.

Totalul pieselor vânatate a fost de 703 dintre

FOTO BERMANN

Marele Voevod Mihai privește potârnicchile vânatate cu atâta dibăcie de El în prima zi de vânătoare. Maestrul fazanier Vrbitzky (la stânga), lămurește pe Marele Voevod.

M. S. a fost foarte bine dispus tot timpul, felicitând pe Marele Voevod pentru îndemânarea pe care a dovedit-o la tirul destul de greu de executat la potârnicchi.

Mare parte din tablou se datorește M. Sale care a tras în mod excepțional realizând un tablou frumos.

S'a remarcat tirul calm și rapid al d-lor Georges Plagino și N. Săulescu ; în prima zi de vânătoare adică la 9 Sept. d-l Col. Philipi a avut 76 de lovituri bune, aproape o cifră de record, pentru condițiunile noastre vânătoarești.

Această vânătoare de deschidere este de bun augur prin succesul ei desăvârșit și suntem siguri că la vânătoarea de cerbi la care se va duce M. S. va cuceri un trofeu record care să onoreze Muzeul Național de Vânătoare.

Primul meu Urs...

de AL. CAZABAN

Soarele luneca încet după muchea Clăbucetului, punând dungi de aramă pe creasta codrilor de brazi și de ștejar... Din balconul suspendat d'asupra unei prăpăstii adânci, priveam — îngândurat — cum se înecau în ceața înserării, colinele, vâlcările și toate văgăunile și găvanurile cari scobesc coasta celui mai posomorât munte din câți am urcat și văzut.

Intr'o liniște alinătoare, cu ochi adânciți în taina desisului întunecat, așteptam sosirea nopții care, în pustietatea locului, îmi dădea înfiorări de îngrijorare și chiar de o teamă neînțeleasă...

Din liniștea înconjurătoare, mă trezi deodată o voce care venea de jos, dintre copaci:

— Acolo ești, domnule?

Am cunoscut îndată vocea lui Razaliu, pădurarul Statului, depe domeniul Drajna de Sus.

Nici nu avusei timpul să-i răspund și mă și pomenii cu el în balcon.

Venise să-mi aducă o veste care trezi în mine vechea mea patimă de vânător cam scos la pensie... Cu vocea lui care parcă se strecura pe un gâtlej de coajă de copac uscat, pădurarul îmi povesti că un om Vâjnița găsisese într'o poiană, cadavrul unui bou sfâșiat de urs... Aproape jumătate din trupul rumegătorului, era mâncată de nesățioasa fiară.

— La noapte, trebuie să vină dihania să-și sfârșească cina!... încheiă vrednicul pădurar.

Apoi, mă îndemnă să merg cu el la pândă, numa decât, căci un astfel de prilej nu trebuia pierdut.

N'avu nevoie să stăruie mult: în câte-va minute fui gata de plecare, deși un imbold de împotrivire mă întristă deodată.

Cu pușca în spate, cu junghierul la brâu, înaintam urcând, cu suflarea grăbită, potecile întortochiate și înguste de pe buza râpelor cu funduri adânci din care isvora parcă, amenințarea întunecată a nopții...

Din când în când, Razaliu întorcea capul:

— Să mergem mai repede... Să nu ne apuce noaptea, înainte de a ne găsi locul de pândă... Nu-i vorbă, dihania vine mai târziu... Da' ori cum.. Să nu ne simtă cumva..

Nu umblaram mult și într'un loc, după ce străbăturăm, cu mare anevoie, o țihlă deasă, dădurăm de o poiană larg deschisă... Fără voie m'am oprit înfiorat: în mijlocul poienii, într'o scobitură făcută de șuvoaie, hoitul bouului înțepenise acolo, cu picioarele în sus.

— Să trecem de cealaltă parte! — îmi șopti Razaliu, prins deodată de un mare neastâmpăr.

Când trecurăm pe lângă nada ursului, ne oprirăm o clipă: Tot locul dinprejur era frământat de copitele bouului și de ghiarele sălbăticiunei. Se vede că fusese o luptă înverșunată între fiara carnivora și vita rumegătoare: Pietrele și frunzele erau stropite de boabe negre de sânge încheat...

Ursul mâncase greabănul și pieptul bouului. În partea dindărăt, se vedeau mușcăături vinete și adânci cari mă

făcură să tresar înfiorat, gândind numai la colții puternici și ascuțiți ai fiarei. Din burta sfâșiată groaznic, se revărsau, din belșug, borhăile cari împrăștiu un miros acru de plante și de iarbă murată.

Incruntându-se ușor, Razaliu se puse să măsoare din ochi, distanța din jurul hoitului, și nemulțumit de constatarea făcută îmi arătă un stejar bătrân cu ramurile aplecate spre pământ.

— Vezi, domnule, acolo e locul cel mai bun de pândă!

— Ne suim în copac? — întrebai cu glas tremurat.

— Trebuie să ne suim... Amândoi ne suim în stejar...

Nu zăbovirăm mult și ne urcarăm în copac, încălcând fiecare pe câte-o cracă mai groasă... Dintr'o măsură de prevedere vânătoarească, eu mă așezai mai sus. Noaptea ne cuprinse de tot.

— Păcat că iese luna prea târziu! — observă pădurarul — Mă tem că n'o să facem mare ispravă, în bezna asta!..

Avea dreptate: Copacii din jurul poenii nu mai aveau niciun spațiu între ei: Păreau lipiți unul de altul, formând un zid înalt și negru, de nepătruns... În tot cuprinsul poenii nu licărea decât o singură pată albă: cadavrul bouului.

„Dacă și licărirea asta se va stinge“ — gândii — „atunci în zadar mai pierdem noaptea!“

Dar mă hotărâi să aștept cu răbdare.

Deodată — nici nu'mi veni să cred — îl auzii pe tovarășul meu de copac, sforăind... Sforăia fără grijă ca și când craca de sub el, ar fi fost patul lui de acasă.

Sforăitul ăsta, așa pe neașteptate, în momentul cel mai prielnic al pândei, mă neliniști, aproape mă supără. Las'că zgomotul putea să-l facă pe urs bănuitor, dar mi-erea teamă ca somnorosul să nu-și piardă cum-va echilibrul și să cadă. Fără îndoială că, dela înălțimea ceia, și-ar fi spart capul sau și-ar fi frânt un picior.

L-am fluerat de câteva ori, dar nu m'a auzit.

Mă liniștii însă îndată: Sforăitul începu să slăbească din ce în ce și, în urmă, se prefăcu într'o suflare liniștită.

Nepăsarea asta a lui Razaliu, mă încredință că omul își luase orice nădejde de-a mai împușca ursul, pe o noapte atât de întunecoasă.

Presupunerea asta, mă descurajă și mă făcu să regret că am plecat din casa mea de adăpost și să schimb un pat moale cu o cracă aspră...

Eram gata să-l scol și când să-l strig tare pe nume, tresării:

Nu departe de locul nostru de pândă, auzii foșnind frunzele uscate, ca sub călcătura unui animal... Cu zvâcnituri puternice în tâmplă, îmi holbai ochii, pe cât putui, ca să-mi dau seama pe unde se strecura vânatul... Dar cum să deslușesc în întunec, blana întunecată a ursului?

Chiar pata albă a hoitului începea să dispară... Abia

de mai licăria... Deodată, dispăru și ea. Atunci, mi-am dat seama că ursul se suise pe prada sa, întunecând-o cu blana lui neagră.

Auzii lămurit cum trozneau oasele sfărâmate de colții puternici ai fiarei... Instinctiv, am întins pușca spre locul de unde venea cronțaiala. Simțeam cum inima-mi svâcnea ca într'un val de sânge fierbinte, în clipa când am atins trăgaciul.

Pocnetul puștii răsună cu vibrațiuni nesfârșite, în văile adormite dealungul Teleajenului și a îndepărtărilor nebaneuite.

De îndată ce s'a stins ecoul, am ascultat, abia ținându-mi răsuflarea.

Nu auzii nici cel mai mic zgomot... După câte-va clipe, mârâi glasul înfricoșat al tovarășului meu:

— L-ai ucis?

— Nu știu!... Am tras la brodeală...

Câtva timp, am stat amândoi neclintiți la locul nostru, fără să schimbăm o vorbă.

Mai târziu, i-am șoptit:

— Hai, nu ne dăm jos?

— Dacă fiara e numai rănită și sare la noi, fără s'o vedem?

— Ce, o să stăm în copac până s'o lumina de ziuă?

— Să mai stăm puțin, domnule!... Ba, taci!... Stai... că am găsit chibriturile.

Și deodată isvoră, dintre frunze, lumina unui felinar de mână.

Cu mare băgare de seamă, ne-am dat jos din stejarul care ne-a găzduit.

După fiecare pas, ne opream și ascultam cu grije dacă nu mișcă ceva lângă noi. Felinarul din mâna pădurarului, arunca înaintea noastră, o palidă fâșie de lumină, pe când pe delături întunericul ne înghițea. La ivirea unei tufe, tresăream că parcă am fi văzut ursul ridicat în două picioare.

Cu mâna pe trăgaciul puștii, cu suflarea oprită, înaintam încet spre locul primejdiei.

Când lumina căzu pe crupa albă a boului, îl auzi pe Razaliu înjurând. Apoi izbucni în râs:

— Ce ai făcut domnule?

— Cred că l-am ucis...

— Da, l-ai ucis... Bietul câine!..

— Care câine?

— Câinele lui Gheorghe Roșu, măcelarul din Isvoarele!

— Parol! — întrebai tâmpit și mă aplecai să-mi văd isprava:

Răsturnat pe o coastă, alături de cadavrul boului, zăcea întins, cu gura însângărată, un cogemite dulău de stână, mare cât un vițel...

Bușteni 1933.

Patima lui Nea Ghiță

de TROTUȘANU

— Lasă că'l desvâț eu, Cucoană! îi zise d-l Mihăiță un om slăbuț și pușintel, cu nasul subțire și puțin adus, cu fruntea lată și lucie, care prevestea în viitor o frumoasă chelie, cu mustața blondă, din care vreo câteva fire răslețe ori cât le așeza el tot nu vrea să stea, clipind des și veșnic cu mâna la mustață. De altfel vânător, minune mare!...

— Zău, d-le Mihăiță, ți-ai face o adevărată pomană cu Ghițișor al meu!... Ași vrea, mai bine să umble corhănele toată ziua, decât să văd că mi-l aduce acasă mort beat și fără lețcae!... Ghițișor al meu n'ar bea! dar se întâlnește mititelul ba cu unul, ba cu altul și mai unul una, mai celălalt alta, — se scapă iar pe băutură.

Cucoana Ghioala e femeie miloasă tare! Cam mare la trup, cu fața roșcovană, acoperită cu câți-va negi păroși.

Cine nu cunoaște în târg pe Ghițișor, fiul Cocoanei Ghioala?! E înalt de ți se pare că umblă tot dea călare! Iar când stai de vorbă cu el, te doare junghetoriile gâtului cătând în sus. Cu gâtul gros și cam țeapăn, cu fața lungăreată, împodobită cu un nas puțin umflat la vârf și cu o mustață coada rățoiului, deasupra buzelor mari și cărnoase, dintre care cea de jos atârând puțin, veșnic respirând sgomotos, e gata oricând să-și spună istoria vreunui chef de al lui.

— Da nu te mai supăra și lasă-l pe mine Cucoană Ghioală, că l-oi aduce eu la brazdă!... Acum sărut mâna și mai rămâneți sănătoși!...

Dar parcă el nu știe că are dreptate Coana Ghioala? Odată, la o întoarcere dela vânătoare, de beat ce era, nu era să omoare calul unui jidan, pe care-l luase cu chirie, mânându-l spre casă?!.

— E he-he-hei! Parcă eu nu știu?! Doar nu de geaba's băiat de cârciumar. Știu eu cum se îndeamnă oamenii, și cum dela cinstite ajuns la bătaie de vâjâie ciomegele și când se pocnesc, crapă cojoacele de ese părul în loc!...

S'a dus drept spre casă. A pregătit amândouă puștile centrale și și-a mai făcut cartușe ca să aibă din belșug. Pe urmă s'a dus în curte și, fluerând un semnal de cazarmă, s'a și prezentat căteaua lui de vânătoare.

Tupurului țirii-țirii, măi Diana, măi! își alintă el câinele cu glas prefăcut pițigăiat, un seter inteligent ce mai să-l muște de nas sărind în sus...

— Măi Mihai, acasă ești? Sună glasul plin al lui Nea Ghiță.

— Acasă — acasă! Iată vin acu! Nici nu'nghiață! Hai ș'om porni! Bățul și căciula și peste deal băete..

— Dar de ce nu ți-ai luat ciobotele? Zise el uitându-se la picioarele lui Nea Ghiță?... Na! Uite jambierele mele, c'ăsa-i șade bine vânătorului!

S'a trudit nea Ghiță mai mult ca o jumătate de ceas până să-și poată pune jambierele și prea scurte și prea strâmte pentru el.

— Acum hai!... Și o pornesc echipați complect cu câinele alergând încolo și încoace împrejurul lor.

— Mă! Da ia să mergem ici o țărucă! Să luăm presiune, că-i cam frig afară! Și intrară în crâșma lui Ilie, un om scurt și pușintel, aproape chel pe moalele capului, cu un nas puțin turtit, cu mustățile aduse a oală, cu fălci puternice și scoase în relief și cu niște ochi mici, duși în fundul capului.

— Da unde ați pornit așa de mânecate, vânătorilor? Întreabă el cu un glas parcă venea din boloboc. Mai c'ăși merge și eu!... De altfel și el nevoie mare de vânător! Totdeauna când se întorcea dela vânat, ce avea în pușcă și în traistă.

— Da ce să cauți și tu? Șezi acasă că ai mușterii și avem treabă! Intervine în vorbă nevastă-sa, o femeie cam de două ori cât el, mergând legănat și vorbind repede.

— Nu ți-am spus eu, Domnule Deneș?! Femeea nebatută e ca o moară neferecată! Zice d-l Mihăiță. Acum mai adă o boască băiete și mai spune ce mai vești pe la Iași! Hai noroc și alta în loc! Și toți trei dau pe gât câte o sângeacă de rachiu.

— Fi-i-i tare-i mă! Parcă-mi merge și pe unghii; așa mă înfierbântă! zice Mihăiță... Trage Ghiță n'o lăsa!

— La-s pe mine că știu eu s'o mân! la mai adă un rând băete!...

— Da pe unde vă duceți la vânat? Întreabă Ilie Cărciumarul cu glasul lui de butoiu gol.

— Apoi, om lua-o pe la tufele grase, spre Movili și pe urmă ne-om lăsa spre Adjutul-Vechiu.. la crama lui Mihalcea, completează Nea Ghiță.

— Apoi că parcă l'a apucat tusea măgărească... ia mai luați dela mine un rând, din partea crâșmarului, că vremea-i cam tare acu și la drum prinde bine!.. Și parcă n'au fost de când lumea paharele pline.

Mai dau fiecare câte un rând și pornesc călcând îndesat, deschieiați la haină și cu căciulele date cam spre spate.

O iau ei pe șosea și după ce trec cantonul de cale ferată, cotesc, la dreapta prin ciocăniște.

— Dar greu îi de mers pe aici! zice Nenea Ghiță mai să cadă în nas la fiecare pas... Dela câți-va pași nu mult după aceea, sare, un epure cu urechile, drept în sus, ca niște coarne.

— Ia uite-l mă! face Nenea Ghiță. Și amândoi descarcă puștile! dar iepurile numai speriat fuge teafăr de parcă ar fi fost de gumă. Ei rămân uitându-se unul la altul.

— Dacă tu nu mai taci?! îl dojenește Mihăiță clipind mai des din ochi și netezându-și apăsător mustața. Și o pornesc amândoi mai inversunați, jurând să nu mai scape altul. Dar de geaba! Au umblat ei prin toate locurile pe cari le știau, și nimic!

Când au văzut. așa au luat-o drept spre Adjutul Vechiu, și nu s'au oprit decât în crâșma lui Mihalcea.

— Bine ați venit îi întâmpină Domnul Mihalcea cu un zâmbet vesel, și mai poftim de ședeți la noi.

— Iacă am și poftit! zice Mihăiță. Dar să ne dai ceva fripturică... cârnăciori și pastramă cât mai sărată adaogă Nea Ghiță, asortată cu câte-va chile, de vin de cel roș ca sângele de epure.

Mihalcea, un om bine făcut, rotund la față și cu

părul rar și tuns mic, coboară repede la beci, și ese cu o oală de vin, aduce pastramă, albă de sare, în timp ce pe foc sfârâie de zor o pereche de cârnăciori.

— Dar ce să fac cu paharul ista? Dă-mi un altul ca pentru mine, că mi-e sete de crap!... Ei asta-i bun! zise el uitându-se la paharul de mai bine de-o litră, plin cu vin roșu, și-l sorbi pe nerăsuflăte.

— Dar bine mă, nici nu ciocnești cu mine măcar?!

— Lasă bre omule, că mi-a fost o sete de nici nu te vedeam cu ochii!

— Păi tu singur spuneai că apa nu-i bună nici în ciubote!

— Că bine zici! Hai noroc și alta-n loc! Și mai trag câte un rând. Apoi încep a rupe bucăți din pastrama albă de sare înghițind-o pe nemestecate.

Nea Ghiță, care supsesse vre-o cinci și se înfierbântase, se întoarse către cărciumar. Domnule Mihalcea, fă-mi plăcerea de cinstește'e cu noi... la de ici..

— Hai noroc și alta'n loc, zice Mihăiță și beau amândoi pe nerăsuflăte, în timp ce cărciumarul gustă de complezență.

Cârnăciorii vin și ei sfârâind, răspândind un miros plăcut în aer.

— Mai adu o oală Domnule Mihalcea și d-l Mihalcea dispăre pe după spatele tijghelei în pivniță și cât ai clipi iar s'a întors cu oala de vin, care parcă fierbe, așa scoate spumă la gură..

— Auzi d-ta, zice Mihai, clipind des din ochi și netezându-și apăsător cele câte-va fire răslețe de mustăcioară, ca cu epurile acesta nu mi s'a mai întâmplat de mult!... Să nu-l pot eu lovi?!

— Parcă eu n'am tras?! spuse Nea Ghiță, și buza de jos îi atârână și mai tare. Apoi amândoi luau paharul, ca să-și înghită necazul ce li se urca în piept și să înmoaie sarea pastramei din burtă..

— Dar eu l-am văzut întâi, zise Nea Ghiță, ducând din nou paharul la gură.

— Ei! ce să-i faci; păcate, mai bine zile decât moarte!... și ca să pecetluiescă cele spuse mai trag câte un pahar...

Nea Ghiță sforăia că zicea-i ce-i asta; iar lui Mihăiță nu-i mai ieșea din gând cum să scape el epurile, și de ciudă o tot îndesa cu paharele..

— Dar fie, că nu degeaba e el băiat de crâșmar, că se cunoaște! Iauze-l cum sforăe! Parcă-i o mașină oprită în stație!... Și el se vede acum în stație, unde e telegrafist, între țacăneală de aparate.

— D-le Impiegat, trenul 121 cere liber! Liber?

— Liber!...

Dar ce-i asta? și se trezește! Nea Ghiță dăduse jos o farfurie care se spărsese. Acum amândoi s'au trezit și vor să plece. Crâșmarul îi roagă să doarmă la el; dar nu s'ar învoi nici în ruptul capului. Și o pornesc, șovăind pe drum..

Cum și când au ajuns nimeni nu știe, dar știu că s'au trezit iar la crâșma lui Deneș din colț, unde el montat de-a binelea se certa furcă cu nevastă-sa.

— Trăsnite-ar Dumnezeu să te trăznească Elie! că-ți faci de cap!

— Taci di-hâc-n gură mu-mu-e hâc-re, că-ți crăp

Cheta Prepelicarului

de ÖTVÖS BALASZ

Cheta (franceză: la quête) se numește felul, cum bate prepelicarul câmpul când aleargă în fața vânătorului, căutând vânat. Se mai poate zice și „stil” sau „căutat”. (Ar fi bine să se găsească un cuvânt românesc potrivit!)

Cheta este o calitate a prepelicarului foarte importantă, căci de ea depinde rezultatul vânătoarei (de a găsi vânat) în primul rând.

La unii prepelicali cheta se naște, moștenită dela strămoși, iar pe alții trebuie să-i învățăm noi să aibă chetă sistematică.

Cheta este de mai multe feluri:

1. „Dela mine, la mine”. Adică prepelicarul aleargă fugind aproape în direcție dreaptă și dela o distanță oarecare, se întoarce, fugind tot spre mine. Slab sistem, care însă în anumite împrejurări este foarte bun, rentabil, găsim această chetă mai mult la câini de mare iuțeală, cari totodată sunt și mult mai independenți, decât prepelicii mai domoli. Despre câinii prea independenți (are și independența rostul ei) zicem, că „nu prea țin legături cu vânătorul că aleargă pe socoteala lor”. Iar câinii mai puțin independenți, mai atașați, mai ascuțitori „țin relație cu vânătorul” nu se îndepărtează prea mult de vânători, „țin în ochi”, adică se uită din când în când la noi, ca nu cumva să-i lăsăm singuri pe teren.

Acest sistem de căutat numai așa ne aduce folos, dacă în intervalul cât prepelicarul fuge „dela noi” o luăm noi înșine la dreapta, sau la stânga, ținând această direcție până ce ajungem la capătul terenului pe care vrem să vânam. În acest fel, câinele bate numai o singură parte a terenului, în dreapta, sau numai în stânga noastră, iar cea laltă parte va fi bătută numai în caz dacă ne întoarcem înapoi mergând până la capătul de unde am pornit. Această chetă se numește „unilaterală” căutând numai o latură.

Rar, numai în cazuri speciale se întrebuințează acest sistem, când d. e. noi nu vrem să umblăm în urma câinelui pe arături, etc., ci vrem să mergem comod pe marginea terenului bătut de câine, pe un drum mai bun, intrând pe teren numai atunci, când prepelicarul pontează, ca după aceea să mergem înapoi la drum.

Cine n'are nevoie de acest sistem, n'are decât să-l corecteze prin dresaj.

De altfel iată și un alt folos al acestui sistem. Ne folosim cu el de vânt. Luăm direcția astfel, ca direcția noastră să fie contrarie cu a vântului. Câinele astfel va tăia direcția vântului, va căuta deci mereu „contra vânt”, se va folosi de vânt, nu-i va veni nici odată vântul „din spate”.

Totuși pierdem vreme cu acest sistem și mai pierdem vreme și atunci, când trebuie să mergem la prepelicar, când pontează și iar înapoi.

Recomand încă odată, să corectăm acest stil.

2. „Căutatul în cerc”. — Câinele aleargă înaintea vânătorului astfel, că formează cercuri, sau bine zis, spirale. Eu socotesc de bun acest sistem, fiindcă, oricare ar fi direcția noastră (cu, sau contra vânt), câinele va ajunge în fiecare cerc în situația ca să alerge contra vânt. Nu suntem deci siliți, să ținem socoteală de vânt, să mergem contra vântului, ca prepelicarul să prindă mai ușor mirosul vânatului.

Rar se găsește la câini acest sistem, dar nici nu-l prea place vânătorilor. (Când eram tânăr, am avut câțiva câini cu acest stil, dar pe acele vremuri nu erau răi astfel de câini.)

3. „Sistemul zig-zag”. Sistemul cel mai preferat de toți vânătorii. Câinele aleargă înaintea vânătorului atât la dreapta cât și la stânga, câinele deci taie direcția vânătorului astfel, încât vânătorul să meargă întotdeauna pe linia, care taie în două părți egale câmpul bătut de câine. Se cere ca prepelicanul să „nu caute prea adânc, ci să caute mai lat” adică prepelicanul să se îndepărteze mai mult în lături, decât înainte.

Stil frumos, stil căutat de toți vânătorii, stil „ideal”, dar are și desavantaj. Trebuie să luăm direcția mereu contra vântului prepelicanul să nu primească vântul din spate. Trebuie ca prepelicanul să aibă multă practică multă rutină, ca umblând „cu vânt” să știe să se folosească și de vântul din spate.

Mare importanță are în căutarea vânatului și felul, cum poartă câinele capul: jos sau sus. Dacă prepelicarul poartă capul în sus, prinde mai de departe mirosul vânatului, fiindcă mirosul vânatului plutește în stratul mai de sus și vântul îl duce mai ușor, mai repede în nasul câinelui, pecând, câinele cu nasul jos nu prinde mirosul, decât atunci când este aproape de vânat.

De felul cum poartă câinele capul, depinde în primul rând de construcția corpului, mai precis de construcția gâtului și a capului, câinele cu capul mare, greoi, cu gâtul lung, va purta capul în jos, iar acela cu capul „uscat” ușor, cu gât scurt, poartă capul în sus.

(Reese și de aici, că forma exterioară a corpului influențează și calitățile interne ale câinelui).

Zicem că depinde și de rasă, observând că prepelicii englezi poartă capul în sus, pe când germanii tip vechiu purtau capul în jos. Dacă facem însă comparație între prepelicii englezi și germani vechi, vom ajunge la aceeași concluzie de mai sus, luând în considerare diferența dintre aceste două tipuri.

Cum că depinde mai mult de conformația, de construcția corpului, ne servește de exemplu în primul rând limierul, a cărui datorie (lucrând numai pe urma vânatului sângerând) este că poartă capul în jos. Pentru a ușura limierului, să ție capul în jos se prășește astfel (cea ce la alte soiuri este defect) ca partea din 'napoi a limierului să fie mai ridicată, ca umerii.

Foxhound-ul (copoi englez par force) urmărește vânatul util cu capul în jos, (așa este construit), să nu uităm însă, că hound-ul nu merge pe urma vânatului viu, ci lângă urma lui, iar acesta pentru că nu se face vânătoare par force cu un singur câine, ci cu o haită întreagă deci, dacă primul câine ar merge pe urma vânatului, atunci cei din urmă n'ar mai avea urmă intactă. Și să nu uităm, că acești copoi gonesc vânat viu, deci urmă proaspătă, care miroase mai bine, decât o urmă veche a vânatului rănit, pe care de multe ori îl căutăm a doua zi, eventual după ploae sau chiar și pe ploae. Să nu uităm însă, că limierul merge încet, iar foxhound-ul trebuie să alerge în galop ca să prindă vânatul viu, căci dacă ar ține capul în jos, cum trebuie să latre, n'ar putea să alerge repede.

Publicațiuni

Primăria comunei Bencecul-de-Jos

Se aduce la cunoștință generală că în ziua de 21 Octombrie 1933, ora 10, se dă în arendă dreptul de vânatoare al comunei Bencecul-de-Jos, asupra întinderii de 3.087 jud. cad. pe timpul de 6 ani, prin licitație publică orală, în localul primăriei Bencecul-de-Jos.

Condițiunile de licitație se pot vedea zilnic în biroul notariatului Bencecul-de-Sus.

Notariatul com. Băita-Hunedoara

Se aduce la cunoștință generală, că în ziua de 30 Septembrie 1933, ora 10 se arendează pe 5 ani prin licitație publică în localul notariatului Băita, terenurile de vânatoare ale comunelor: Băita, Căinelul-de-Sus, Crăciunești, Hărtăgau, Ormindea, Săliște și Treștia, conform caietului de sarcini.

Nu se admit la licitație decât persoane cari posed autorizație de licitație.

În caz de nereușită, licitația se ține la 16 Octombrie 1933 la aceeași oră și în același loc.

Notariatul com. Forotic-Caraș

Se aduce la cunoștință, că dreptul de vânat al comunelor Forotic și Brezon se arendează prin licitație publică pe timp de 6 ani, începând data licitației până la 15 Noembrie 1938.

Prețul strigării la comuna Forotic 500 și Brezon 300 lei anual.

Licitația se va ține în conformitate cu art. 8—14 din legea vânatoarei în localul primăriilor și anume:

Forotic 7 Octombrie 1933, ora 8.

Brezon 7 Octombrie 1933, ora 11.

În caz că licitația ar fi nefavorabilă se va amâna pentru comună:

Forotic 28 Octombrie 1933, ora 8.

Brezon 28 Octombrie 1934, ora 11.

Condițiunile de licitație se pot vedea la primăriile comunale.

Porumbel călător inelat

D-l Constantin Th. Savatte, administrator Banca Brusturi Bihor p. u. Tiliagd II, ne comunică prinderea unui porumbel în ziua de 12 August 1933 la ora 8 1/2 seara, inelat la piciorul drept cu No. 589 și alte insigne indescifrabile; iar la piciorul stâng cu un inel de aluminiu cu No. 105300. — 46. D-sa nu ne spune decât că porumbelul este călător și de culoare cenușe.

Anul acesta pasajul de rațe este abundent.

Prepelețe sunt mai puține decât în anii trecuți, probabil din pricina ploii care a distrus primele ouă.

Cerbii au început să mugească încă din săptămâna trecută; se prevede un boncănit bun.

TABLOU NOMINAL

despre membrii activi ce compun Societatea de vânatoare Orțișoara, jud. Timiș-Torontal:

Dr. Klemann Ioan, Blesze Aulanin, Frank Nicolae, Frank Ștefan, Ausel n Adam, Adam Ioan, B schof Ștefan, Eipert Nicolae, Eipert Ioan, Eipert Ioan, Frank Nicolae, Koch Carol, Krepil Fidel, Leichmann Fidel, Artmann Ioan, Perian Petru, Roch Nicolae.

Mica publicitate

1. De vânzare: a) Copoi basset, de 10 luni până la 4 ani, foarte bine dresat la vulpe și epure, cu preț foarte convenabil; b) Câine pentru mistreți, special dresat numai la vânatoarea de mistreți; c) Cățeluși de basset-copoi și prepelicar de pur sânge, buc. 4—500 și 1000 lei.

Adresați cu răspuns plătit 7 lei în plic. Crescătorii și școala de dresat pentru câini de vânatoare. Homorod I., județul Târnavă-Mare.

2. Școala de dresaj cu practică de mai mult ca 10 ani, primește câini de toate rasele spre educație și dresare perfect: a) Prepelicar pentru vânat la câmp, pădure și baltă, dresajul special pentru prepelicar: să caute vânatul rănit la urma de sânge (Verlorenaport) aport pierdut; b) Basset și foxterier: la viziune, garantat; c) Primește câine de vânatoare dresat, cu defect, pentru corectat (defect: fuge după epure sau detunătură-împușcătură, strică vânatul, etc.), cu rezultat garantat.

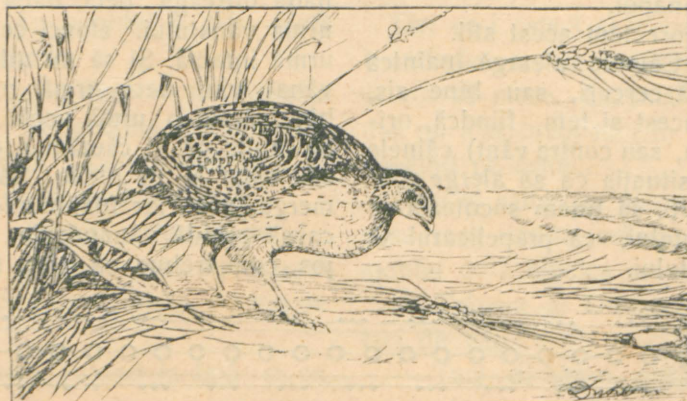
Adresați cu răspuns plătit, 7 lei în plic. Crescătorii și școala de dresaj pentru câini de vânatoare. Homorod I., județul Târnavă-Mare.

Griffoni-Korthals (pui) de vânzare din: Dia Nell M. R. C. „A.” 305 după import Greiff Oberbrechen M. R. C. „A.” 380. Canisa „Orion” pr. Dr. E. Schnell Titu-Dâmbovița.

Noutăți

Tigănuș (Plegadis Falcinellus) Vagabond. Emeritul vânător de munte, actualmente pasionat cercetător al vânatului în Delta, d-l colonel Schnell, ne comunică un caz interesant: Impușcând un „Tigănuș” inelat, a urmărit prin corespondență proveniența lui și constată că inelarea s'a făcut de către Institutul Ungar de Ornitologie, în anul 1928 luna Iunie 16, puiul făcând parte dintr-o colonie dela Kisbálaton.

Atât d-sa, cât și direcția institutului semnalează faptul ca o curiozitate. Intrucât contra atașamentului ce individul manifestă obișnuit coloniei sale, acest exemplar a părăsit colonia lui natală, mutându-se în Dobrogea.

AVIZ

SOCIETĂȚILOR DE VÂNĂTOARE

Uniunea Generală a Vânătorilor din România dispunând de un lot de circa 20.000 cartușe reduse pentru prepelițe, becasine și chiar pentru sitari, cal. 12 și circa 6.000 dto. cal. 16 le oferă societăților afiliate cu prețul redus de :

Lei 450 suta de bucăți

franco porto la sediu (cheltueli de transport în sarcina Uniunei) când se comandă cel puțin 500 bucăți.

Nota de Comandă :

Soc. de vânătoare din
comuna jud.
prin of. post. a remis prin
mandat postal suma de Lei
drept contravaloare pentru cartușe reduse cal.
pe cari roagă a i le expedia.

PREȘEDINTE,

Revista Vânătorilor

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA
:- :: SEDIUL „UNIUNEI“ : STRADA GENERAL CHR. TELL No. 9 BIS — TELEFON 2-51-58 :: :-

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânătoare din țară, publică : articole cu subiecte pur vânătoarești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătoarească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătoarei, lista contraveniențelor la legea de vânătoare, dări de seamă a societăților de vânătoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânătoare.

Abonamentul anual 300 lei. Pentru soc. afiliate 400 lei. Taxa de înscriere 200 lei

La orice corespondență atașați mărcile pentru răspuns

Domnii colaboratori pot obține oricâte separete, doresc, din articolele domniilor lor, comandându-le direct la tipografie sau prin intermediul Uniunii, după un tarif minimal

Manuscrisele nu se înapoiază. — Domnii colaboratori sunt deci rugați să-și păstreze copie de pe articolele trimise pentru «Revista Vânătorilor»

CARTA POSTALA

Uniunii Generale
a Vânătorilor
din România

BUCUREȘTI

Str. G-1 Cfr. Tell, 9 bis

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 25 Lei

PREȚUL UNUI NUMAR VECHI 30 Lei